

Hồi thứ 77

Trình Linh Tố diệu kế thoát hang hùm

Viên Tính thừa cơ hỏi :

- Vương đại nhân ! Chu đại nhân ! Có đúng gian kế của tặc tử như vậy không ?

Wương kiếm Anh và Chu Thiết Tiêu đều tự nhủ :

- Ta không thể đắc tội với vị ni cô này. Hướng chi càng nói sự việc nguy hiểm thì công bảo vệ đại soái càng quan trọng. Mình được phong thưởng càng lớn.

Wương kiếm Anh liền đáp :\

- Quả thực gã thư sinh muốn nhảy xổ về phía đại soái, nhưng gã không thành công.

Chu Thiết Tiêu nói theo :

- Trong bóng tối, quả có người vọt lại, võ công rất lợi hại, bọn tiểu nhân phải liều mạng chống chọi. Không ngờ lại chính là Thang Bái. Nghĩ lại thật nguy hiểm phi thường.

Thang Bái không sao giải thích được, đành nhìn Viên Tính hỏi :

- Mi .. mi toàn ăn nói hồ đồ, vừa rồi mi không có mặt ở sảnh đường, sao lại biết nhiều chuyện thế ?

Viên Tính không trả lời quay lại ngó Phụng Thiên Nam từ đầu đến chân.

Phụng Thiên Nam là thân phụ nàng. Dù lão đã bức bách mẫu thân nàng phải điên đảo lưu ly, cực kỳ khổ sở, đến lúc chết cũng chẳng được yên lành. Nàng đã phát thệ cứu lão ba lần để trả ơn sinh thành rồi sẽ giết hấn báo thù cho vong mẫu. Nàng toan khoác cả Phụng Thiên Nam vào vụ này, nhưng trong lòng lại không nở, đâm ra ngần ngại.

Thang Bái là một tên giáo quyết, ngó thấy nàng lộ vẻ ngần ngại liền đảo mắt nhìn Phụng Thiên Nam. Lão động tâm tưởng đây là mưu kế ngầm ngầm của hấn.

Lão liền hô :

- Phụng Thiên Nam ! Té ra lão đã hý vọng quý thân trong vụ này. Lão yêu cầu ta giúp cho lấy được Ngọc Long bôi, bây giờ lại bảo con gái ngươi đứng ra hãm hại ta.

Phụng Thiên Nam kinh ngạc hỏi :

- Con gái tại hạ ư ? Thị .. thị là con gái của tại hạ ư ?

Quần hào nghe hai người đối đáp thì không khỏi kinh dị.

Thang Bái cười lạt nói :

- Lão còn giả ngây giả dại làm chi ? Lão hãy hỏi lại coi tiểu ni cô này có khác gì Ngân Cô ngày trước không ?

Phụng Thiên Nam mắt tròn xoe, sững sốt nói không nên lời. Hắn thấy Viên Tính tuy ăn mặc theo kiểu ni cô, nhưng mày thanh mắt sáng giống hệt Ngân Cô, con gái lão chài ngày trước.

Nguyên ngày trước Ngân Cô đem con gái từ trấn Phạt Sơn trốn lên Hồ Bắc, vào nhà Thang Bái để làm tôi tớ. Thang Bái bề ngoài coi bề vệ mà thực ra hành vi không đoan chính. Lão thấy Ngân Cô xinh đẹp liền cưỡng hiếp khiến nàng uất hận treo cổ tự tử.

Viên Tính được một vị ni cô có địa vị cực cao ở phái Nga Mi cứu giúp đưa về Thiên Sơn xuống tóc và dạy võ nghệ.

Vị ni cô này ở gần Thiên Trì Quái Hiệp Viên Sĩ Tiêu và quần hùng ở Hồng Hoa hội.

Viên Tính tư chất rất tốt, nguyên võ công của sư phụ truyền cho đã rất cao thâm, nàng còn năn nỉ Viên Sĩ Tiêu truyền dạy thêm cho. Cả đến Trần Gia Lạc, Hoắc Thanh Đông cho đến Tâm Nghiễn ở Hồng Hoa hội đều truyền thụ võ công cho nàng chẳng nhiều thì ít. Vì thế nàng mới biết nhiều sở trường của các môn phái. Chỉ vì nàng còn nhỏ tuổi quá chưa đủ nội lực, không thì đã được liệt vào hàng đệ nhất cao thủ rồi.

Năm nay Viên Tính xin sư phụ xuống Trung Thổ để trả thù cho mẫu thân. Uyên ương đao Lạc Băng liền gửi nàng con tuấn mã để gặ Hồ Phi thì tặng cho chàng. Không ngờ hai người gặp nhau rồi sinh lòng thương mến nhau, mối tình ngấm ngấm nảy nở. Nàng phải tự ước thúc không dám gặp mặt chàng nhiều nữa mà chỉ ngấm ngấm theo dõi.

Sau này thấy Hồ Phi giao kết với Trình Linh Tố, nàng thấy tự thương thân và cũng tự an ủi, vì mình đã là người ngoài vòng trần tục, chung thân bạn với thanh đấng cổ phật. Ngày bái sư nàng đã lập lời trọng thệ, quyết chẳng dám trái lời ước nguyện. Hồ Phi tìm được bạn mới là chuyện rất hay.

Nàng thấy Trình Linh Tố thông minh lanh trí, trí tuệ còn cao hơn mình lại có mối thâm tình với Hồ Phi, vì thế nàng lưu ngọc phụng để tặng cô. Có điều lúc vắng người nàng không khỏi ngấm ngấm ssa lệ.

Chuyến này nàng đồng du để báo thù, mà kẻ thù chính là Thang Bái. Nếu nàng ngấm ngấm hành thích hạ độc, thì chẳng khó gì, nhưng nàng thấy lão là người giả nhân giả nghĩa lại ham danh háms lợi, muốn lột mặt nạ lão trước thiên hạ anh hùng cho bõ ghét rồi mới hạ sát mới hả dạ. May gặp Phúc Khang An triệu tập cuộc đại hội chưởng môn, nàng liền nhân cơ hội này để thực hiện ý định.

Đến Bắc Kinh, Thang Bái trú ở thượng phòng trong khách điếm, Viên Tính cải dạng nam trang ra vào không ai để ý, liền lập mưu ngụy tạo thư tín,

thay đổi cái mũ của lão. Thêm vào Trình Linh Tố hạ thủ ngấm ngầm đưa đến vụ làm tan vỡ Ngự bôi.

Thang Bái dù có trăm miệng cũng chẳng có cách nào biện minh cho được.

Lúc này lâm vào tình trạng kẻ sắp chết đuối, dù có vớ được nắm cỏ cũng chẳng buông ra. Lão lớn tiếng quát hỏi :

- Phụng Thiên Nam ! Lão có công nhận thị là con gái không ?

Phụng Thiên Nam từ từ gật đầu

Thang Bái liền quay lại nhìn Phúc Khang An lớn tiếng :

- Phúc đại soái ! Cha con y đã đặt cạm bẫy để hãm hại tiểu nhân.

Phụng Thiên Nam tức giận hỏi :

- Tại sao ta lại hãm hại lão ?

Thang Bái đáp :

- Vì ta bức tử vợ lão !

Phụng Thiên Nam cười nhạt nói:

- Hà hà ! Đứa con gái mà lão bức tử ai bảo là vợ ta ? Phụng mỗ qua tay rồi bỏ. Hạng đàn bà như vậy ..

Hắn nói tới đây, bỗng thấy mục quang của Viên Tính cực kỳ lạnh lẽo, bất giác run lên không dám nói nữa.

Thang Bái hỏi :

- Được rồi ! Cơ sự đã đến thế này thì ta chẳng cần giấu giếm nữa. Mũi vô ảnh kim châm đó người phóng hay ta phóng ? Nếu người phóng thì thử bắn ta một mũi coi !

Lão nói câu này, quần hào trong sảnh lại nhốn nháo cả lên.

Hồ Phỉ trúng châm đã biết người phóng quyết chẳng phải Phụng Thiên Nam, vì lúc chàng vung dao chặt đồng côn đứng đối diện với hắn. Từ lúc Viên Tính tiến vào, chàng tâm thần hoảng hốt rồi sau lưng trúng phải trâm, vậy nhất định là người ở phía sau chàng thân tập. Vừa rồi chàng nghe Thang Bái gây lộn với Phụng Thiên Nam đã nói "Dùng ám tiễn hại người không phải là hảo hán" nên thủy chung không nghi ngờ lão. Chàng cho là hành vi của Hải Lan Bật. Ngờ đâu Thang Bái vì Phụng Thiên Nam cố ý bày ra nghi trận để che mắt quần hùng.

Nguyên Phụng Thiên Nam từ trấn Phật Sơn chạy trốn lên phía Bắc vào nhà bàn tới nhân vật ở trấn Phật Sơn tỉnh Quảng Đông. Hắn liền thưởng chúng năm chục lượng bạc để hỏi căn do và thám thính chuyện Ngân Cô.

Phụng Thiên Nam đối với Ngân Cô khác nào đám mây qua mặt, liệu sự rồi thôi chẳng để tâm đến nữa và cũng không nói với Thang Bái.

Đến Bắc Kinh hắn thấy Hồ Phỉ vẫn theo dõi hành tung liền bỏ ra không biết bao nhiêu tiền bạc mua chuộc Chu Thiết Tiêu để lão ra mặt hóa giải vụ này. Nhưng Hồ Phỉ kiên trì giữ lòng nghĩa hiệp. Dù chàng chẳng có thân thích hay quen biết Chung A Tứ, cũng theo dõi đến cùng không chịu bỏ dở.

Phụng Thiên Nam nghĩ rằng nếu không trừ diệt Hồ Phi thì ăn ngủ không yên. Hắn liền bàn bạc với Thang Bái. Hắn sợ lão không chịu, liền hăm Thang Bái, nếu lão không chịu giúp, hắn sẽ tiết lộ vụ cưỡng bức Ngân Cô. Bằng lão chịu giúp hắn trừ khử Hồ Phi, hắn trở về chính đốn cơ nghiệp ở Phật Sơn thì hàng năm hắn đưa tặng lão một vạn lượng.

Thang Bái kết bạn rất nhiều, tiêu tiền cũng lắm. Lão muốn truyền bá tiếng nhân nghĩa, lại không thể làm tiền bằng cách mở sòng bạc hay công nhiên sang đoạt tiền tài của người khác. Lão vừa cần tiền vừa sợ câu chuyện Ngân Cô bị lộ liền ưng lời giúp hắn.

Thang Bái là tay mưu kế sâu xa. Lão đặt cơ quan rất tinh xảo ngấm ngấm phóng ngân châm ở mũi giày ủng. Lão đi đường đâu ngón chân không chấm đất, hễ đụng xuống là ngân châm phát xạ. Vì thế mà lão ám toán ai thần không hay quỷ không biết.

Phụng Thiên Nam đả bại được bao nhiêu cao thủ trong đại hội hoàn toàn nhờ ở Thang Bái ngấm ngấm phóng ngân châm để viện trợ.

Lão nghĩ rằng mình đã giúp Phụng Thiên Nam thì giúp hắn lấy một chiếc Ngọc Long bôi đem về Phật Sơn, uy danh lừng lẫy thiên hạ, tất hàng năm hắn còn thù lao nhiều hơn chứ không phải chỉ có một vạn lượng.

Đè đâu biến cố bất ngờ, bỗng dưng một vị tiểu ni cô tiến vào đại hội. Nàng buộc chặt hắn vào tội trạng không đường dây dựa. Trong lúc nguy cấp, tự nhiên lão phát giác ni cô là con gái Phụng Thiên Nam liền nói huých tọt ra. Lão cho rằng việc bức tử người đàn bà yếu ớt và trợ quyền Phụng Thiên Nam còn là tội nhẹ, nhưng câu kết với Hồng Hoa hội, mưu đồ phản nghịch là tội cực lớn. Lão cân nhắc nặng nhẹ đành chịu tiếng là người đê hèn, liền phản kích cha con Phụng Thiên Nam.

Phụng Thiên Nam cũng là con người giáo quyết phi thường, vừa nghe Thang Bái tố cáo đã biết ngay chỗ dụng tâm của lão. Hắn lớn tiếng :

- Ta biết lão câu kết với Hồng Hoa hội, mưu đồ đại nghịch. Lão tưởng ngấm ngấm phóng ngân châm viện trợ để mua chuộc là ta bưng kín miệng bình, không chịu tiết lộ âm mưu cùng đại soái. Hà hà ! Nhưng Phụng Thiên Nam này tấc dạ sắt son, tận trung báo quốc, có lý đâu để cho bọn gian tặc mua chuộc.

Thang Bái nghe hắn quay đầu lại cắn mình, nếu còn để hắn nói nhiều thì mình càng nặng tội. Trong cơn phẫn nộ, lão chỉ hai đầu chân xuống. Bốn mũi ngân châm vọt ra nhằm bắn vào những yếu huyệt ở bụng Phụng Thiên Nam.

Phụng Thiên Nam rú lên một tiếng la ôm bụng, cong lưng lại rồi té huých xuống.

Viên Tính vội chạy lại nâng đỡ, miệng la gọi :

- Gia gia ! Gia gia .. làm sao vậy ?

Bọn Vương kiếm Anh, Chu Thiết Tiêu thấy lúc này mà Thang Bái còn hành hung, liền xông lại bắt lấy.

Thang Bái không dám phản kháng, đành la lớn :

- Oan uổng ! Oan uổng ! Oan nghiệt !

Lão biết Phúc Khang An rất đa nghi. Dù có đem việc này nói rõ đầu đuôi hẳn cũng không khỏi tội lỗi. Rồi lão nhủ thầm :

- Trong đời ta làm ác đã nhiều nên nay phải chịu quả báo.

Viên Tính đỡ Phụng Thiên Nam dậy, nhưng hai mắt hẳn đã nhắm nghiền và tắt thở rồi.

Trong sảnh đường rối loạn cả lên, chẳng ai nói ai nghe gì nữa.

Phúc Khang An nghĩ bụng :

- Thang Bái tất còn người đồng mưu. Tiểu ni cô kia biết rõ những lời trong thơ của hẳn. Tuy thị đã tiết lộ gian mưu, nhưng không thể để thị sống cho tin này tiết lộ ra ngoài được.

Hắn liền khế bảo An đề đốc :

- Đóng hết cửa lớn lại không cho một ai ra, để chúng ta mở cuộc thám vấn từng người.

Hồ Phi thấy tình thế nguy cấp, vọt đến bên Viên Tính khế bảo nàng :

- Chuồn đi cho lẹ ! Nếu còn chậm trễ là không còn đường thoát thân.

Viên Tính gật đầu, hai người chạy đến bên Trình Linh Tố.

Viên Tính đột nhiên đưa tay ra điểm vào dưới nách Thái Uy, rồi lại điểm hai huyệt đạo trọng yếu trên vai và sau lưng hẳn. Thái Uy lập tức ngã lăn ra.

Cơ Hiếu Phong sững sốt hỏi :

- Ngươi ..

Viên Tính nói :

- Hồ đại ca ! Cha này tiết lộ cơ mật, hẳn ngấm ngầm đưa hai đứa con của Phúc Khang An về trả.

Hồ Phi "ủa" lên một tiếng, tức giận hỏi :

- Hẳn khả ố đến thế ư ?

Chàng giơ gót chân nện xuống lưng Thái Uy. Phạt cước này tuy chưa làm hẳn chết ngay nhưng bị tổn thương cân mạch, không thể phục hồi võ công như trước được nữa.

Đang lúc rối loạn, hai người đối phó với Thái Uy mà không ai hay.

Bồng nghe An đề đốc lớn tiếng nói :

- Các vị đâu về ngôi chỗ đó, không được náo loạn.

Trình Linh Tố cầm ống thuốc hút thở ra mấy hơi. Cô lại chạy qua mé hữu, mé tả, vừa hút vừa thở khói. Cô còn đứng không chân rọi đám người nhiệt náo.

Bồng có tiếng la :

- Trời ơi ! Đau bụng quá !

Tiếng la vừa dứt thì người bốn phía lại la theo :

- úi chao ! Đau.. đau bụng quá !

Trình Linh Tố vừa trở về bên cạnh Hồ Phi và Viên Tính đưa mắt ra hiệu rồi ôm bụng kêu đau rối rít.

Cả Thạch Vạn Sơn tuy xưng là Độc Thủ Dược Vương cũng nổi cơn đau bụng, vội lấy một bó dược thảo đốt lên để giải độc.

Trình Linh Tố đã tiên liệu chuyện này sẽ xảy ra. Cô liền ả vào đám đông miệng hô :

- Độc thủ Dược Vương phóng độc ! Độc thủ Dược Vương phóng độc !

Hồ Phi cũng la theo :

- Phải kiềm chế hấn đi ! Lẹ lên ! Hấn định độc tử Phúc đại soái !

Trong lúc rối ren, bọn vệ sĩ còn biết chất độc ở đâu ra ? Uy danh Độc Thủ Dược Vương đã làm chấn động tâm thần. Chúng liền cho là hấn hạ độc thật, huống chi lại có người kêu đau bụng, nên chẳng ai dám tới gần.

Những tiếng vèo vèo vang lên không ngớt. Từ diện bát phương phóng ám khí vào Thạch Vạn Sơn.

Bản lãnh Thạch Vạn Sơn tuy rất cao thâm nhưng lúc này đã thành cái đích cho bao nhiêu mũi tên bắn vào. Hấn lún thấp người xuống lật cái bàn để ngang trước mặt. ám khí bắn dôm dộp vào mặt bàn. Miệng hấn lớn tiếng hỏi :

- Có kẻ bỏ chất độc vào trà rượu, chẳng liên quan gì đến lão phu.

Trong bọn hào khách giang hồ đến phó hội, nhiều người tưởng Phúc Khang An nhân cuộc này đã bày mưu âm độc, quăng mả lưới để quét hết các cao thủ võ lâm, nên khi Thạch Vạn Sơn nói "có kẻ bỏ chất độc vào trà rượu", đều sợ hãi rụng rời. Còn chính Phúc Khang An và bọn vệ sĩ có trúng độc thật không, làm sao mà biết được ?

Trong nhà đại sảnh đã rối loạn càng thêm rối loạn, nhiều người khẽ gọi :

- Chạy cho mau ! Chạy cho mau ! Phúc đại soái muốn độc tử bọn ta !

- Muốn toàn mạng phải trốn ngay !

- Về ngụ sở tìm thuốc giải độc !

Trình Linh Tố hút thuốc vào thở khói độc ra, mọi người trong đại sảnh này chẳng một ai thoát khỏi.

Khói độc không đến nổi trí mạng nhưng hít vào là nhức đầu đau bụng đến quá nửa giờ mới hết.

Đòn này của cô thật là lợi hại. Chẳng những bọn vệ sĩ nghi cho Thạch Vạn Sơn hạ độc, mà quần hào thì tưởng là Phúc Khang An ám hại. Trong lúc đại loạn, cô cùng Hồ Phi và Viên Tính mới có thể thừa dịp thoát thân.

Quần hào tới tấp chạy ra cửa, nhưng Viên Tính cùng Thang Bái khai diễn cuộc tử đấu kịch liệt. Thang Bái là người gian ác, võ công cực cao. Lão cầm hận Viên Tính âm mưu vu hãm, vung thanh cương kiếm ra chiêu rất lợi hại nhằm đâm vào những yếu huyệt của Viên Tính.

Viên Tính tay trái cầm phát trần, tay mặt vung nhuyễn tiên, muốn đánh chết lão để báo thù cho mẫu thân. Tiên pháp của nàng rất linh diệu, nhưng nội lực của Thang Bái lại thâm hậu hơn nhiều. Trong vòng một vài trăm chiêu

khó phân thắng bại. Song Thang Bái cũng hít phải khói độc, bụng đau kịch liệt. Lão cho là mình trúng độc được lợi hại không dám kiệt lực phấn đấu, sợ độc tính phát tác mau lẹ. Huống chi lão còn bị bọn thị vệ găm ghè, nếu chúng không đau bụng thì đã xông vào rồi.

Lão thấy tiên pháp của Viên Tính lợi hại phi thường, trong lúc nhất thời không thể giết chết nàng được, liền ngóng tìm đường thoát thân, nhưng Viên Tính khi nào để lão chạy trốn.

Nàng đã được Trình Linh Tố cho uống thuốc giải trước nên không sợ khói độc. Có điều nàng vẫn sợ vô ảnh ngân châm ở chân lão phóng ra, chẳng khỏi có điều úy kỵ. Dù trong phát trần nàng đã cột một viên đá nam châm rất lớn, nhưng ngân châm nhỏ quá mà lại phóng ra vô ảnh vô hình nên nàng không dám xáp vào gần, chỉ đứng xa xa vùng nhuyển tiên đánh tới.

Lúc này bọn Vương kiếm Anh, Chu Thiết Tiêu đã hộ vệ Phúc Khang An vào hậu đường.

Phúc Khang An hạ lệnh đóng chặt cổng phủ không cho ai ra khỏi. Một mặt hấn sai người triệu thái y tới giải độc.

Quần hào thấy bọn vệ sĩ muốn đóng cổng phủ tưởng là Phúc Khang An có ý gia hại. Đứng trước mối nguy cấp khôn lường, chẳng thể nghĩ tới việc phạm thượng tác loạn, mọi người dù bị bọn vệ sĩ cản trở cũng phải phóng tay phản kích để xông ra.

Từ nhà đại sảnh đến cổng phủ phải qua ba lần cửa, mỗi tầng cửa đều vang lên những tiếng chát chúa, hai bên đánh nhau kịch liệt. Bao nhiêu hào khách cùng các cao thủ các phái đều hết lòng chiến đấu để xông ra thì bọn thị vệ cản trở thế nào được ?

An đề đốc vừa ôm bụng vừa nhìn bọn Đại Trí Thiên sư, Vô Thanh Tử, Hải Lan Bất, Điền Quy Nông nói :

- Bọn gian nhân quấy phá hội trường. Xin các vị cứ ngồi yên. Phúc đại soái hết dạ cầu hiền, một lòng kính lễ. Các vị chớ có hoài nghi.

Hải Lan Bất đáp :

- Lão họ Thang là kẻ đầu tội. Hãy bắt hấn rồi sẽ tính sau.

Chân bước loạng choạng, lão rút cặp Hắc Long trượng ở bên mình ra muốn lại tấn công Thang Bái.

Hồ Phỉ thấy Viên Tính đánh mãi không hạ được Thang Bái, mà chân chờ ở trong phủ phút nào là nguy hiểm phút ấy, dù trong mình bị thương, chàng cũng rút đơn đao sấn lại giáp công. Thang Bái lớn tiếng quát :

- Hãy coi ngân châm đây !

Hồ Phỉ, Viên Tính, Hải Lan Bất đều kinh hãi chú ý đề phòng.

Thang Bái đột nhiên nhảy vọt lên phía cửa sổ chuồn ra.

Viên Tính và Hồ Phỉ tung mình vọt theo. Bỗng thấy ngân quang lấp lánh, một đám ngân châm bắn tới.

Hồ Phỉ lặn mình đi tránh khỏi. Viên Tính múa cây phát trần về phía ngân châm để hút lấy.

Mọi người chậm lại một chút, Thang Bái đã trốn mất.

Bỗng nghe những tiếng la oai oái cùng tiếng huỳnh huých. Ba tên vệ sĩ trên nóc nhà rớt xuống. Chúng định cản trở Thang Bái nhưng bị lão đá té nhào.

Trình Linh Tố la :

- Hung thủ độc tử Phúc đại soái, sao các ngươi không bắt lấy ?

Bọn vệ sĩ thất kinh tự hỏi :

- Phúc đại soái bị độc tử rồi ư?

Trình Linh Tố kéo tay áo Viên Tính và Hồ Phỉ khẽ nói :

- Chạy lên đi !

Ba người liền xông ra cửa sảnh đường. Lúc qua cửa Hồ Phỉ và Viên Tính bất giác quay đầu lại nhìn thấy trong đám cây chết ngổ ngang có cả Phụng Thiên Nam bị người dày xéo.

Hồ Phỉ nghĩ thầm :

- Một đời hần tác ác, bữa nay gặp quả báo là đáng kiếp.

Viên Tính trong lòng rối loạn, la thầm :

- Lão làm khổ má má ta, nhưng lại là ... cha ruột ta.

Ba người chạy đến cửa, mấy tên vệ sĩ lại cản trở.

Viên Tính vung nhuyễn tiên đánh một tên, Hồ Phỉ đập tay trái vào vai một tên, hai gã bay ra xa mấy trượng. Tiếp theo chân phải chàng đá văng một tên nữa.

Lúc này trời đã sáng tới. Ngoài cổng phủ viện binh lục tục kéo đến.

Ba người liền ẩn vào trong ngõ hẻm.

Hồ Phỉ hỏi :

- Mã cô nương bị cướp mất di tử, bây giờ không hiểu ra sao ?

Viên Tính đáp :

- Lão họ Thái sai người đem Mã cô nương và hai đứa nhỏ giao trả Phúc Khang An. Tiểu muội gặp ở dọc đường nhưng chỉ cứu được Mã cô nương.

Hồ Phỉ nói :

- Thế cũng là hay lắm rồi.

Viên Tính nói :

- Vì tiểu muội còn đem Mã cô nương đến an trí ở tòa miếu phía tây thành, nên đến chậm, để tên ác tặc họ Thang trốn thoát.

Nàng nói rồi còn hần học mãi.

Hồ Phỉ an ủi :

- Tên ác tặc đó đã thân bại danh liệt. Thế là cô nương báo thù được một nửa rồi. Chúng ta hợp lực truy tầm, dù hần trốn đến chân trời góc biển cũng không thoát được.

Viên Tính vẻ mặt buồn rầu không nói gì nữa. Bây giờ thân thể nàng đã hiển nhiên, chẳng thể đi với Hồ Phỉ lâu được.

Trình Linh Tố nói :

- Trong phủ Phúc Khang An xảy cuộc náo loạn long trời lở đất. Chỉ trong chốc lát là cửa thành đóng lại không ra được nữa. Vậy chúng ta phải chạy ngay.

Ba người liền chạy về phía cửa Tuyên võ. May lệnh đóng cửa thành chưa truyền tới nơi, ba người chạy về chỗ ở lấy đồ vật dụng và dắt con bạch mã của Lạc Băng tặng cho chạy đi.

Trình Linh Tố cười nói :

- Hồ đại ca ! Đại ca được toà nhà lớn, bây giờ đành bỏ lại cho Chu đại hiệp !

Hồ Phỉ cười đáp :

- Hãn cũng giúp chúng ta rất nhiều. Để hãn thăng quan rồi phát tài luôn thể.

Tuy chàng nói cười song thủy chung không dám chạm mục quang vào Viên Tính.

Ba người sợ truy binh sắp kéo đến, Viên Tính liền dẫn đường đến toàn phá miếu đón Mã Xuân Hoa.

Toà phá miếu này cách xa đường lớn, tường đổ ngói bể rất là tồi tàn. Thần tượng trong đại điện mặt xanh đầu lốm, sau lưng đầy lá cây, tay cầm nắm cỏ đút vào miệng. Đây là tượng Thần Nông ném bách thảo.

Viên Tính nói :

- Trình gia muội tử ! Sau này sẽ dùng nơi đây làm Dục Vương miếu.

Ba người tiến vào sương phòng thấy Mã Xuân Hoa nằm trong đống rơm, hơi thở thoi thóp. Y nghĩ Hồ Phỉ cũng không nhận ra, miệng không ngớt gọi khẽ:

- Hải nhi ! Hải nhi của ta đâu rồi ?